

„Tikras romantiško džiaugsmo įsikūnijimas...
Ši knyga – emocinė patirtis, kuri atitiks visus
romanų gerbėjų lūkesčius.“

Kirkus Reviews

ABBY JIMENEZ

2022 metų
Goodreads
CHOICE

IŠ

SKIRTINGŲ

PASAULIŲ

svajonių knygos

ABBY JIMENEZ IŠ SKIRTINGŲ PASAULIŲ

Iš anglų kalbos vertė

Asta Buckiūnaitė

svajonių knygos
2023

Skiriu Jeanette, Terri, Dawn ir Lindsay.

*Nemanau, kad nuveikčiau bent pusę to, ką nuveikiu, jei ne
jūsų palaikymas.*

Ši knyga skirta jums.

1 skyrius

Aleksis

Virš aukštos griovio žolės automobilio priekinių žibintų šviesoje plazdėjo naktiniai drugiai. Besidaužančia širdimi vis dar laikiausi įsikibusi vairo.

Staigiai pasukau automobilį, kad nepartrenkčiau iš rūko išnirusio meškėno, ir užlėkiau ant neaukšto pylimo kelkraštyje. Likau sveika. Sukrėsta, bet sveika.

Pamėginau važiuoti atbula, bet ratai bergždžiai sukosi vietoje. Tikriausiai įklimpo purve. Ach. Reikėjo įsigyti visureigį, o ne sedaną.

Išjungiau variklį, spustelėjau avarinių žibintų mygtuką ir paskambinau pagalbos kelyje tarnybai. Išgirdau, kad teks laukti valandą.

Nuostabu. Tiesiog *tobula*.

Iki namų dar dvi valandos kelio, o aš įstrigau atokiame ruože pakeliui iš laidojimo namų Sidar Rapidse, Ajovoje, į Mineapolį, kur gyvenu. Žarna rijo žarną, norėjau į tualetą ir mūvėjau figūrą formuojančius apatinius. Trumpai drūtai – bjauriausia savaitė baigėsi aukščiausia nata.

Paskambinau geriausiai draugei Bri. Ši atsiliepė po pirmo signalo.

– Na? Kaip praėjo savaitė pragare?

– Galiu papasakoti, kuo pasibaigė, – tariau atlošdama sėdynę. – Ką tik įlėkiau į griovį.

– Oi! Ar tu sveika?

– Sveika.

– Ar iškvietai pagalbą?

– Taip. Teks valandą palaukti. Ir mūsų figūrą formuojančius apatinius.

Bri įtraukė oro pro dantis.

– Šėtono apatinius? Prieš išvykdamą nepersirengi? Matyt, bėgai iš ten lyg persekiojama. Kur esi?

Žvilgtelėjau pro priekinį stiklą.

– Neįsivaizduoju. Kažkur laukuose – neperdedu. Nė nematau gatvės žibintų.

– Ar aplamdei automobilį?

– Nežinau. Dar neišlipau patikrinti. Manau, kad ne. – Pasimuisčiau sėdynėje. – Žinai ką? Palauk. Nusimausiu.

Atsisėgiau diržą ir atlenkiau sėdynę kiek tik įmanoma. Nusiavusi aukštakulnius, numėčiau juos į keleivio pusę ir atsegiau suknelės užtrauktuką. Išsinėriau iš liemenėlės petnešelių, atsilošiau, kiek tik galėjau, ir, užtempusi juodą kokteilinę suknelę aukštyn, užkišau nykščius už kūną formuojančio korseto viršaus.

Aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Pusvalandį šiame kelyje nesutikau jokio automobilio. Bet vos tik pradėjau kovą su nailoninėmis kojinėmis, galinį stiklą perskrodė žibintų šviesa – pačią netinkamiausią akimirką.

– Velnias, – iškošiau ir suskubau.

Pasijutau lyg varžybų, kas greičiau išsiners iš visą kūną aptempusios kojinės, dalyvė. Išgirdau, kaip trinkteli automobilio durelės, ir, pašėlusiu greičiu nusmaukusi iki kelių korsetinių apatinių pančius, nuspyriau juos po vairu kaip tik tada, kai kažkas priėjo prie lango.

Tarsi iš niekur išdygęs didelis gauruotas šuo užsoko ant automobilio durelių ir pažvelgė vidun. Jam pavymui pasirodė barzdotas baltaodis vaikinys džinsine striuke su vilnone apykakle.

– Hanteri, žemyn. – Atitraukęs šunį nuo mano automobilio, jis pabarbeno krumpliu į stiklą. – Ei, ar jums viskas gerai?

Užtrauktukas vis dar buvo iki pusės atsegtas, o suknelė pakelta beveik iki kelnaičių.

– Man viskas gerai, – atsakiau, tempdama suknelę žemyn ant šlaunų, ir pasisukau nuoga nugara į keleivio pusę. – Meškėnas.

Jis pridėjo ranką prie ausies.

– Atsiprašau, bet nieko negirdžiu.

Per sprindį pravėriau langą.

– Staigiai pasukau, kad nepartrenkčiau meškėno. Man viskas gerai, – pakartojau garsiau.

Nepažįstamasis atkuto.

– Taip, čia jų nemažai. Norite, kad ištempčiau?

– Iškviečiau pagalbą. Bet vis vien ačiū.

– Jei iškvietėte pagalbą kelyje, laukiate Karlo. Užtruks. – Vaikinas linktelėjo į kelią. – Jis jau išmaukęs šešis bokalus alaus Veteranų klube.

Užsimerkiau ir išleidau nuvargusį atodūsi. Kai atsimerkiau, vyras šypsojosi.

– Palūkėkit sekundėlę, ištempsiu iš to griovio.

Nelaukdamas atsakymo, nužingsniavo už mano automobilio.

Skubiai užsisėgiau užtrauktuką. Tada vėl paėmiau į rankas telefoną.

– Kažkoks vaikinai mane ištempo, – sušnabždėjau Bri.

Pasukusi galinio vaizdo veidrodėlį, bandžiau įžiūrėti jo automobilio numerį, bet žibintai spigino tiesiai į akis. Išgirdau metalo žvangesį lauke. Šuo vėl pašoko ant galinių kojų ir pažvelgė į mane pro langą. Jis ėmė vizginti susitaršiusią uodegą ir loti.

– Ar ten šuo? – paklausė Bri.

– Taip. To vaikino, – atsakiau purtydama galvą šuniui. Šis laižė stiklą.

– Ko tu taip uždususi?

– Kaip tik bandžiau nusimauti tuos velnio apatinius, kai jis pasirodė, – aiškinau, keldama drabužius nuo grindų ir grūdama juos į rankinę. – Buvau iki pusės nuoga, kai jis priėjo prie lango.

Bri taip užsikvatojo, kad atitraukiau telefoną nuo ausies.

– Visai nejuokinga, – sušnabždėjau.

– Gal *tau* ir ne, – atsakė ji vis dar prunkšdama. – Kaip atrodo tas vyrukas? Šiurpą keliantis seniokas?

– Ne. Tiesą sakant, visai simpatiškas, – pasakojau, šoniniame veidrodėlyje bandydama įžiūrėti, kas dedasi užnugary.

– Aaaaaa... O kaip *tu* atrodai?

Pažvelgiau į save.

– Šukuosena ir makiažas, juoda laidotuvių suknelė...

Iš skirtingų pasaulių

- „Dolce & Gabanna“?
- Taip.
- Vadinasi, atrodo karštai. Nenutraukim skambučio, jei kartais tave nužudytų.
- Cha. Ačiū.
- Atsilošiau sėdynėje.
- Kaip laidotuvės? Labai blogai? – paklausė Bri.
- Lėtai atsidasau.
- Buvo žiauriai blogai. Visi nuolat klausinėjo, kur Neilas.
- Ką sakei?
- Nieko. Kad išsiskyrėm ir nenoriu apie tai šnekėti. Nesileidau į kalbas. Ir, žinoma, Derekas nepasirodė.
- Puikus metas sėdėt Kambodžoje. Jis praleidžia *visas* linksmybes.
- Mano brolis dvynys buvo linkęs vengti šeimos dramų. Aišku, jis negalėjo nuspėti, kad teta Lilė staiga mirs slaugos namuose ir kad aš viena pateksiu į liūto nasrus per tris dienas trukusį šeimos susitikimą ir laidotuves, bet vis dėlto tai jam buvo įprasta.
- Nuleidau langą dar kelis centimetrus, kad paglostyčiau šunį. Jis turėjo tankius senolio antakius ir plačias auksines akis – atrodė nustebęs mane pamatęs.
- Mama pasakė labai gražią kalbą, – pasakojau, kasydama šuniui ausį.
- Nesistebiu.
- Ir Neilas visą laiką man siuntinėjo žinutes.
- Dėl šito *taip pat* nesistebiu. Tas žmogėnas baisiai įžūlus. Ar atsakei?
- Aišku, kad *ne*.

– Gerai.

Lauke sudžeržgė garsiau.

– Gerai, klausyk, – tarė Bri, – pamaniau, kad kai grįši, galėtume surengti dvigubą pasimatymą.

Sudejavau.

– Išklausyk. Viskas gan paprasta. Nieko sudėtingo.

Viskas bus sudėtinga.

– Išsirinksim karščiausius vaikus tindery. Kokius nors bičius, pozuojančius su žuvimi, bet svarbu ne tai. Pasikviesim juos į kavinę prie Niko biuro, į tą, kur jis kasdien pusę dvyliktos pietauja. O kai Nikas pasirodys, apsimesim visiškai nustebusios jį pamačiusios. Tu apsimesi, kad netyčia suklupai, ir išliesi raudonąjį vyną ant jo marškinėlių, o aš tuo metu bučiuosiuosi su savo naujuoju vaiku.

Ėmiau springti juoku.

– Kad ir kaip norėčiau padėti tau sugadinti tavo netrukus tapsiančio buvusiu vyro drabužius, – atsakiau vis dar krizendama, – artimiausiu metu su niekuo nesusitikėsiu. Gyvenime man nereikia jokių vyrų. Nei dabar, nei kada nors ateityje.

Bri pašaipiai nusijuokė.

– Taip, visos mes esam stiprios moterys, kol trečią valandą nakties palubės aukštybėse pradeda kaukt dūmų detektorius ir viena pati mėgini jį nutildyti šluota.

Sušnarpščiau.

– Rimtai, – neatlyžo Bri. – Mes dar niekada nebuvo vienišos tuo pačiu metu. Turėtume išnaudoti progą. Karštų merginų vasara. Galim nuostabiai praleisti laiką.

– Manau, kad man labiau prie širdies „Auksinių merginų“ vasara...

Panašu, kad Bri apsvarstė ir šį variantą.

– Irgi tinka.

Lauke pasigirdo dar garsesnis žvangesys ir pajutau, kad automobilis krustelėjo, lyg kas būtų pritvirtinta prie bamperio.

– Nori rytoj išgerti? – paklausė Bri. – Kelintą? Man pilatesas.

– Po jo.

– Gerai, žinoma.

Šoniniame veidrodėlyje pastebėjau kažką judant. Vyras artinosi prie automobilio. Lioviausi glostyti šunį ir vėl privėriau langą.

– Ei, – sušnabždėjau Bri, – tas vaikiną ateina. Palauk.

Nepažįstamasis vėl atitraukė šunį nuo mano automobilio ir pasilenkė prie lango.

– Ar galite įjungti neutralią pavarą? – paklausė pro plyšelį.

Linktelėjau.

– Kai ištempsiu, įjunkite stovėjimo pavarą ir užgesinkit variklį, kol nuimsiu grandines.

Dar kartą linktelėjau ir stebėjau, kaip jis grįžta prie savo sunkvežimio. Trinktelėjęs durelėmis užvedė variklį. Tada mano automobilis truktelėjo ir lėtai nuriedėjo nuo pylimo atgal į kelią. Vyras su žibintuvėliu apėjo automobilį ir apžiūrėjo buferį. Ant kapoto nutūpė laumžirgis. Kol nepažįstamasis pasilenkęs tikrino ratus, laumžirgis tupėjo nė nekrustelėdamas. Užgesinęs žibintuvėlį, mano

gelbėtojas nužingsniavo už automobilio. Vėl sužvangėjo grandinė, ir po minutės jis sugrįžo prie lango.

– Apžiūrėjau automobilį. Nematau jokių pažeidimų. Galite saugiai vairuoti.

– Ačiū, – padėkojau ir pro lango plyšį iškišau porą dvidešimtinių.

Jis nusišypsojo.

– Nereikia. Gero kelio!

Jis grįžo prie savo sunkvežimio, pasignalizavo ir bičiuliškai kilstelėjo ranką, nuriedėdamas pro mane į rūką.

2 skyrius

Danielis

– Šimtas dolerių, jei įkalbėsi ją išeiti su tavimi, – tėsė Dagas, linkčiodamas į prie baro sėdinčią raudonplaukę.

Tai buvo ta pati moteris, kurią prieš pusvalandį ištempiau iš griovio.

Po penkiolikos minučių ji įėjo į Veteranų klubą.

Buvo devinta vakaro, balandžio mėnesis, antradienis, todėl į barą susirinko visas miestelis. Sniegas nutirpo, sezonas oficialiai pasibaigęs. Išskyrus Džeinės užkandinę ir šį klubą, viskas buvo uždaryta, kol upė išils, o Džeinės užkandinė tokiu metu užsidaro aštuntą. Turistų jau nebuvo, todėl ši vargšė nieko neįtarianti moteris ne tik išsiskyrė iš kitų kaip balta varna, bet ir buvo viena iš nedaugelio moterų šiame mažame miestelyje, kuri nebuvo mūsų giminaitė arba neaugo su mumis. Ji buvo pasmerkta.

Pašaipiai vyptelėjau savo geriausiam draugui, kreida brūkštelėdamas biliardo lazdos galą.

– Nuo kada turi šimtą dolerių?

Ant baro kėdės sėdintis Brajanas nusijuokė ir paklausė:

– Nuo kada turi bent penkis? O jei ir turi, verčiau atiduok man. Vis dar esi skolingas už gėrimus aną vakarą.

– Sėkmės atgauti skolą, – sumurmėjau.

Dagas iškėlė vidurinę pirštą.

– Turiu. Turiu ir tavo penkis, šikniau, – atšovė Brjanui. – Be to, susimesim. Pralaimėję sumeta po penkiasdešimt, o tas, kuriam pavyks ją parsivesti namo, pasiima viską.

– Palikit ją ramybėj, – suniurzgiau taikydamasis. Biliardo kamuoliukai pažiuro po stalą, šešetas įriedėjo į kampinę kišenę. – Ta moteris iš šio baro neis su niekuo. Pamatysit.

Tokios moterys kaip ji neprasideda su tokiais vaikinais kaip mes.

Automobilis, kurį ištraukiau iš griovio, buvo mercedesas. Jis greičiausiai vertas daugiau, nei mes visi trys uždirbame per metus. Jau neminint to, kad ji apsirengusi taip, tarsi būtų išsiruošusi į kokteilių vakarėlį jachtoje. Puošni suknelė, didžiuliai auskarai ir apyrankė su deimantais – akivaizdu, kad ji čia stabtelėjo tik pakeliui ir neketino apsistoti nakvynei. Tiesą sakant, nustebau, kad apskritai pavalgyti sustojo čia, o ne nulėkė dar keturiasdešimt penkias minutes iki Ročesterio. Veteranų klubas nėra iš tolo nepriminė prabangaus restorano.

Dagas jau traukė banknotus iš piniginės.

– Manęs nedomina, – papurčiau galvą ir taikliai šoviau aštuntą kamuoliuką į šoninę kišenę. – Nemėgstu lažintis dėl žmonių. Ji – ne daiktas.

Dagas papurtė galvą.

– Bent jau *pamėgink* pasilinksminti.

– Aš linksminuosi.

– Tikrai? Kada paskutinį kartą buvai pasimatyme? – neatlyžo Dagas. – Kada? Po Megan praėjo kokie keturi mėnesiai.

– Aš neieškau pažinčių. Bet ačiū.

Matydamas, kad su manimi nieko neišdegs, Dagas atsigrėžė į Brajaną.

– O tu? Šimtas dolerių.

Brajanas beveik išsyk metė žvilgsnį į Lizę už baro.

Dagas pavartė akis.

– Ji ištekėjusi. *Ištekėjusi*. Susitaikyk su ta mintim. Jau darosi apgailėtina. Parsisiųsk pažinčių programėlę ar ką. – Dagas pakreipė stiklinę su spraitu į Brajaną. – Praėjusią savaitę tindery susipažinau su dvynėmis. *Dvynėmis*, – pakilnojo antakius.

Nepraleidau progos.

– Tikrai? Nuvylei dvi moteris iš karto?

Brajanas prajuko.

Dagas apsimetė neišgirdęs.

– Kalbu rimtai, žmogau. Ji nepaliks vyro. Gyvenk toliau.

Brajanas vėl išispoksojo į Lizę. Staiga atsidarė klubo durys ir vidun įžengė Džeikas policijos uniforma.

Visi nuščiuvę sužiuro į jį, žingsniuojantį link baro. Praeidamas jis plekšnojo susirinkusiems per nugarą ir sveikinosi garsiau, nei buvo būtina, norėdamas įsitikinti, jog visi suprato, kad jis pagerbė mus savo apsilankymu.

Apėjęs barą, tarsi ši vieta priklausytų jam, prisiartino prie Lizės ir demonstratyviai ją pabučiavo. Bare pasigirdus ūkavimams, mudu su Dagu susižvalgėme. Koks šiknius.

Atsigręžęs į Brajaną pamačiau, kaip jo veidą iškreipia skausmas.

Po velnių, gal Dagas ir teisus. Nepritariau, kad lažybos dėl moterų yra išeitis, bet Brajanui tikrai reikėjo išlipti iš šito šūdo. Lizė nepaliks Džeiko, nors ir turėtų.

Dagas linktelėjo Maikui, einančiam pro šalį į tualetą.

– Ei, Maikai! Šimtas dolerių, jei ana išeis su tavim, – dūrė pirštu į moterį prie baro Dagas.

Maikas stabtelėjo ir pažvelgė į ją pro akinius. Matyt, reginys jam patiko, nes bemat išsitraukė piniginę.

– Sakyčiau, nesąžininga. Gausiu šimtą dolerių ir gražuolę.

Nusijuokiau ir žvilgtelėjau į laikrodį.

– Man reikia eiti. Laikas pamaitinti vaiką, – paaiškinau ir padėjau lazda į šalį.

Dagas sudejavo.

– Kiekvieną prakeiktą sykį, – numojo į mane ranka. – Gerai. Varyk iš čia. – Jis pažvelgė man per petį link baro ir linktelėjo į moters pusę. – Ei, išeidamas užtark mane, gerai?

– Nori, kad jai meluočiau? – paklausiau vilkdamasis striukę. Brajanas su Maiku nusijuokė.

Dagas nekreipė dėmesio į mano žodžius ir padėjo biliardo lazda ant stalo.

– Tuoį išsitrauksiu savo slaptąjį ginklą.

Sukrizenau ir, purtydamas galvą, nuėjau prie baro.

3 skyrius

Aleksis

– Ko norėtum? – paklausė barmenė, šluostydama stalviršį.

Ji buvo šviesiaplaukė, turėjo rožės tatuiruotę ant riešo, lūpos padažytos avietine spalva. Graži. Vardu Lizė.

Peržvelgiau jos paduotą valgiaraštį.

– Ką pasiūlysi? – paklausiau.

Meniu manęs nesužavėjo. Beveik viskas kepta.

– Turime naminio aštraus troškinio, – pasiūlė.

Sučiaupiau lūpas.

– Nemėgstu aštraus maisto.

Rūkas tapo toks tirštas, kad žinojau, jog kelionė namo prailgs, pakeliui mane užklups žvėriškas alkis ir pašauks gamta. Vienintelė miestelio degalinė buvo uždaryta, todėl negalėjau pasinaudoti tualetu ar nusipirkti ko nors užkąsti. Gūglas maloniai nukreipė mane į vienintelę viešąją vietą aštuoniasdešimties kilometrų spinduliu – į Veteranų klubą, kurį minėjo vaikinai su sunkvežimiu.

Ši vieta atrodė... *nudrengta*. Stalai visiškai nederėjo prie pigių kėdžių. Ant sienų kabojo aplūžusios senos

reklaminės alaus iškabos, įrėminti medaliai ir nespaltotos karo veteranų nuotraukos. Iš seno muzikos automato, pritvirtinto prie sienos, skambėjo Eltono Johno daina „Bennie and the Jets“. Virš baro kyšojo didžiulė elnio galvos iškamša vaivorykštinėmis kalėdinėmis lemputėmis nukabintais ragais. Viskas atrodė beviltiškai nudrengta ir aptriušę. Kitomis aplinkybėmis čia nė už ką nekelčiau kojos.

Prie Lizės priėjo jauna nėščioji išsipūtusiu pilvu ir, ranka prilaikydama strėnas, perbraukė kortelę per mokėjimo aparatą.

– Jau eisi, Hana? – paklausė Lizė, iš čiaupo pildama šviesųjį elį.

– Taip, – atsakė nėščioji. – Kūdikis įsispyrė tiesiai į šlapimo pūslę.

– Nunešiu tavo arbatpinigius į biurą, – tarė Lizė. Tada atsisuko į mane. – Gaila, kad neužsukai anksčiau, kai užkandinė buvo atidaryta. Kol ateis vasara ir sugrįš turistai, nelabai yra iš ko rinktis.

– Turistai? – nustebau.

– Taip. Pro mus teka Ruto upė. Be to, esame vos už dviejų valandų kelio nuo miestų dvynių*, todėl pas mus atvyksta daug savaitgalio pramogautojų. Tačiau dabar čia sutiksi tik vietinius. Ir visi susirenka čia. *Visiii* trys šimtai penkiasdešimt vietinių, – nusijuokė ji, žvilgtelėjusi į pilną barą.

Pasisukau ant kėdės. Ji sakė tiesą. Visoje patalpoje nebuvo nė vienos tuščios vietos.

* Omeny turimi Mineapolis ir Sent Polas, didžiausi miestai Jungtinių Amerikos Valstijų vidurio vakarų viršutinėje dalyje. (Čia ir toliau – vert. past.)

Nužvelgusi minią, prie biliardo stalo pamačiau iš griovio mane ištempusį vyrą.

Jis *tikrai* atrodė simpatiškas.

Dabar, kai nusivilko striukę, pamačiau, koks gražus jo kūnas. Atrodė kaip tvirtas medkirtys. Barzda, kaštoniniai plaukai, šviesiai rusvos akys, duobutės skruostuose. Aukštas. Vilkėjo flanelinius marškinius ir džinsus. Iš po paraitotų rankovių ant abiejų dilbių švietė spalvingos tatuiruotės.

Nusigręžiau, kol jis dar nepajuto mano žvilgsnio.

Suskambus durų varpeliui, Lizė pakėlė akis virš mano galvos. Jos veido raumenys nervingai krustelėjo, bet ji nusišypsojo. Nusekiau akimis jos žvilgsnį. Vidun įėjo simpatiškas policininkas. Aukštas, virš metro aštuoniasdešimties. Rudų akių, vešlių rudų plaukų. Vilkėjo gelsvai rudą šerifo uniformą, prigludusią prie stangraus kūno. Užsijuosęs pistoleto dėklą, prie krūtinės prisisegęs aukštinį ženkliuką. Su vestuviniu žiedu ant piršto.

– Ei, mažute!

Kai apėjo barą, Lizė jam nusišypsojo. Jis pasilenkęs ją pabučiavo. Pasigirdo keli švilptelėjimai. Policininkas kilstelėjo Lizės smakrą.

– Atnešiau tavo megztinį, – tarė žvelgdamas jai į akis. Įdavė merginai į rankas balto audinio ryšulėlį. – Palikai jį automobilyje.

– Kaip miela. – Lizė nudelbė akis. – O, Džeikai, čia... – ji nutilo, supratusi, kad taip ir nepasakiau savo vardo.

Džeikas atsigręžė – regis, tik dabar mane pastebėjo.

– Alekasis, – prisistačiau. – Malonu susipažinti.

– Sveika atvykusi į Vakaną. – Jis ištarė *Vakana*. – Man reikia eiti, – tarė atsigręžęs į žmoną. – Atvažiuosiu tavęs vidurnaktį.

Jis pabučiavo ją, linktelėjo man ir išėjo.

Papūčiau skruostus, iškvėpiau ir vėl pažvelgiau į meniu. Nutariau išeiti nieko neužsisakiusi. Neviliojo nė vienas patiekalas.

– Ką dar, be troškinio, rekomenduotum paragauti?

– Ei, – pasigirdo vyriškas balsas už nugaros, kreipėsi į Lizę. – Noriu atsiskaityti.

Pakėliau akis. Tai buvo vaikinys su sunkvežimiu.

Lizė jam nusišypsojo.

– Anksti išsiruošei namo, a?

– Reikia pamaitinti vaiką, – atsakė jis. Tada atsisuko į mane ir nusišypsojo. – Sveika.

– Sveikas. – Atsigręžiau į jį. – Vėl susitikom.

– Ir daug geresnėmis aplinkybėmis.

Šyptelėjau.

– Ačiū už pagalbą. Neprivalėjai padėti.

– Manau, kad privalėjau. – Vaikinas linktelėjo galva į baro gale sėdintį vyrą. Šis buvo paraudusiomis akimis, susitaršęs, priešais jį stovėjo septyni tušti alaus bokalai. – Štai ten sėdi tavo riteris spindinčiu vilkiku.

Įtraukiau oro pro sukąstus dantis.

– Būčiau ten praleidusi visą naktį.

– Ne, kas nors iš mūsų būtų sustojęs. Nebūtum laukusi ilgiau nei penkias ar šešias valandas.

Nusijuokiau, ir jis man nusišypsojo.

– Mano vardas Danielis, – ištiesė man ranką.

– Alekasis, – prisistačiau spustelėdama jo plaštaką. Delnas pasirodė šiurkštus ir šiltas.

– Turėčiau tave įspėti, – tarė jis, paspaudęs man ranką ir atsiremdamas į barą. – Matai tuos vyrukus, štai ten? – linktelėjo link trijulės, susibūrusios aplink biliardo stalą. – Jie lažinasi, kad vienam iš jų pavyks tave išsivilioti.

Lizė prie kasos aparato sudejavo.

– Jie tokie asilai, – sumurmėjo ji, braukdama Danielio kortelę. – Ir Brajanas? – paklausė.

– Ne, tik Maikas ir Dagas. – Danielis parodė pirštu. – Matai tą vyruką su akiniais? – paklausė manęs.

Pasisukau ant kėdės ir pažvelgiau į vyrus.

– Aha...

– Prastos reputacijos tipas.

Suprunkščiau, o Lizė nusijuokė.

– Tas aukštas baltaodis vaikinai su darbine striuke gyvena mamos rūsyje, – toliau aiškino jis. Šviesiaplaukis šypsojosi mums ir pamojavo. – Maždaug po penkių minučių jis išsitrauks gitarą. – Danielis pažvelgė į mane. – Pagros „More Than Words“ – skambės labai blogai, tiesiog *žiauriai*.

Lizė juokdamasi padavė jam kvitą.

– Tai tiesa. Dieve mano, deja, tai tiesa.

Kai Danielis pasirašė kvitą, žvilgtelėjau akies kampučiu. Sąskaita buvo tik dešimt dolerių, bet jis paliko dešimt dolerių arbatpinigių. Jis apvertė kvitą ir atsitraukė nuo baro.

– Bet koku atveju, sėkmės, – palinkėjo ir pasuko link durų.

– Palauk! – šuktelėjau pavymui.

Danielis atsisuko.

– Kiek jie stato?

Jis gūžtelėjo pečiais ir išsitraukė raktus.

– Šimtą.

– O tu? Nedalyvauji?

Jis papurtė galvą.

– Aš tokiais dalykais neužsiimu.

– Ne? Na, o jei išeisiu su tavim? Ar norėtum laimėti pinigų?

Jis susiraukė.

– Nesupratau.

– Aš vis tiek išeisiu. Galėtume išeiti kartu. Laimėsi lažybas.

Jis nusišypsojo.

– Išeitum su manim?

Gūžtelėjau pečiais.

– Žinoma.

Jis pažvelgė į vyrus kitapus salės. Darbine striuke apsisivilkęs vyras jau laikė gitarą.

Danielio akys vėl nukrypo į mane, jo lūpų kampučiai pakilo.

– Tada pasidalinsime laimėjimą.

Atsisukau į barmenę.

– Lize, kiek pavojingas šis vyras – nuo vieno iki serijinio žudiko? Ar saugu su juo išeiti į tamsią automobilį stovėjimo aikštelę?

Barmenė nusišypsojo.

– Danielis yra *vienintelis* vaikinasis, su kuriuo išeičiau iš šio baro.

– Nežinau, ką tau atsakyti, – tarė jis. – Tu mano pus-seserė.

Lizė nusijuokė.

– Jis nepavojingas.

– Ar jis tesės savo žodį ir sumokės man lažybų dalį? – paklausiau.

Lizė šluoste nusausino bokalą.

– Net jei tie idiotai nesilaikys susitarimo ir nesumokės *jam*, jis sumokės tau. Toks jau tas Danielis.

Pažvelgiau į vaikina, šis gūžtelėjo.

– Nesu šiknius. Tai – mano geriausia savybė.

Pajutau, kaip išsišiepiu nuo ausies iki ausies. Sąmo-jingas vaikinai.

– Gerai, – linktelėjau. – Sutarta, – galva mostelėjau į gretimą baro kėdę. – Bet šiek tiek pasėdėk ir pasikal-bėkim. Kitaip jie nepatikės, kad mane pakabina.

Danielis dirstelėjo į laikrodį. Mintyse nutaręs, kad turi laiko, prisėdo.

– Papasakok apie save, – paraginau. – Ką veiki?

– Esu nekilnojamojo turto valdytojas.

Lizė, iš čiaupo pilstydama alų, nusijuokė.

– Jis mūsų meras.

Kilstelėjau antakį.

– Oho, *meras*?

Danielis metė žvilgsnį į Lizę.

– Tai veikiau titulas. Čia – mažas miestelis. Mano pa-reigos labai minimalios.

Lizė papurtė galvą.

– Jis kuklinasi. Danielius čia daro viską. Šeštadienio vakarais veda bingo žaidimą, dirba savanoriu ugniagesiu.

Net Kalėdų Seneliu. – Mergina linktelėjo virš kasos aparato įrėminto straipsnio pusėn.

Kalėdų Senelis atvyksta į Vakaną.

Prie straipsnio buvo pridėta spalvota storo Kalėdų Senelio su mažu berniuku ant kelių nuotrauka.

Šypsodamasi atsisukau į Danielį. Šis pakeitė temą:

– O tu ką veiki?

Gūžtelėjau pečiais.

– Nieko ypatingo.

Nenorėjau nepažįstamam žmogui atskleisti nieko asmeniško. Jis nekamantinėjo.

– Gerai, – linktelėjo. – Kokie vėjai atpūtė į Vakaną?

– Vykstu iš laidotuvių.

Jo veidas surimtėjo.

– Oi. Užjaučiu.

– Tetai Lilei buvo devyniasdešimt aštuoneri, ji nugyveno puikų gyvenimą. Daug meilužių, kaip pati mėgdavo sakyti.

Danielis nusišypsojo.

– Gyvenu Mineapolyje. Tiesiog važiuoju pro šalį. Ei, ar čia visada toks rūkas?

– Lauke tvyro rūkas? – nustebo Lizė.

Danielis papurtė galvą.

– Taip niekada nebūna. Iš tikrųjų keista.

– Aha. Tai turi vaiką? – paklausiau.

Danielis vėl pažvelgė į laikrodį.

– Taip, Kloją.

– Kiek jai metų?

– Savaitė.

– Oi! – Mano veidą užliejo nuostaba. – Tokia mažytė!

Vaikinas nemūvėjo vestuvinio žiedo, bet tai nieko nereikia. Gali turėti vaikų ir nesusituokęs.

– Tai turi merginą? – paklausiau.

Jis papurtė galvą.

– Jei turėčiau, nesivelčiau į šias lažybas.

– Na, juk iš *tikrųjų* nesivedi manęs namo, – pabrėžiau.

– Bet apsimetu. Nesielgčiau nepagarbiai su savo tariama mergina, – nusišypsojo Danielis.

Sulaikiau šypseną.

– Vadinasi, nesat kartu su kūdikio motina?

Jis pralinksmino.

– Tikrai ne. Esu globėjas.

Lizė nusišypsojo.

– Kloja *tookia* miela. Jis – labai geras tėtis. – Ji linktelėjo Danieliui. – Parodyk jai nuotrauką.

Jis išsitraukė telefoną ir perbraukęs ištiesė jį man.

Iš mano lūpų išsiveržė juokas.

– Tavo vaikas yra *ožkytė*? Su *pižama*?

– Taip. Po kelių savaitių ji grįžta namo. Ji priklauso Dagui. Tam su gitara. Ožka serga mastitu, o Dagas tingi maitinti Kloją vidury nakties, todėl pasisiūliau padėti.

– Bandau suprasti, – tariau, sukryžiuodama kojas. – Dagas bando mane suvilioti prasta „More Than Words“ akustine versija, turėdamas *ožkytę*? Jei turi *ožkytę*, visada pasigirk: „Turiu *ožkytę*.“

Danielis sukikeno.

– Techniškai *aš* turiu *ožkytę*.

Lizė į bokalą įmetė ledą.

– Vis kartoju, kad jam tindery pakanka Klojos nuotraukos ir adreso.

Nusijuokiau.

Danielis nusišypsojo ir linktelėjo per petį.

– Ar jie mus stebi? – paklausė.

Mano akys nukrypo į biliardo stalą.

– O taip, – atsigrėžiau į jį. – Tas bičas darbine striuke derina gitarą. Kiek dar turim laiko, kol išgirsiu serenadą?

– Sakyčiau, dar minutę ar dvi.

– Gera, – pasilenkiau į priekį. – Apsimesiu, kad ką tik pasakei labai juokingą pokštą, ir nusijuoksiu. Tada užbaigsim.

Danielis ranka palietė smakrą.

– Kokį pokštą?

– Kokį?

– Taip. Teoriškai, kad ir ką tau sakau, tikriausiai skamba visai neblogai, jei išeini su manim vos po penkių minučių pažinties. Turi atrodyti gana įtikinamai. Prisiminiau Juliją Roberts.

Jo žodžiai iš *tikrųjų* mane prajuokino, tada juoku užkrėčiau ir jį – kvatodamas jis atrodė ištis žavingai. Šiltų žalsvai auksinių akių kampučiuose susimetė raukšlėlės ir visas veidas nušvito.

Dieve, kokia graži jo šypsena. *Tikrai* graži. Nuo šio vaizdo man persmelkė širdį ir užėmė kvapą.

Sėdėjome prie baro, vis dar plyšdami juoku, staiga pajutau, kad prikandau lūpą ir šiek tiek palinkau jo pusėn, ir su siaubu suvokiau, kad *flirtuoju*. Iš tiesų flirtuoju, neapsimetinėdama.

Su Neilu draugavau septynerius metus. Maniau, kad Neilas bus paskutinis mano vyras. Išsiskyrusi pasakiau sau, kad viskas baigta. Daugiau jokių vyrų. Man

Iš skirtingų pasaulių

jų nereikia. Nereikia problemų. Visiškai atmečiau mintį apie pasimatymus. Nusipirkau dailų vibratorių ir, būdama trisdešimt septynerių, lioviausi domėtis vyrais. Nulis susidomėjimo.

O dabar aš *flirtavau*.

Lyg nužudytas augalas pasirodytų vis dėlto esąs gyvas – jam tik reikėjo šlakelio vandens.

– Vaje, ateina Dagas, – sušnabždėjo Lizė.

Atplėšiau žvilgsnį nuo Danielio. Dagas su gitara rankoje brovėsi pro aukštus stalus link baro.

– Laikas eiti, – paragino Danielis.

Paėmęs už rankos, padėjo man nultipti nuo baro kėdės ir palydėjo laukan.

Sudomino? Pirkite knygą
IŠ SKIRTINGŲ PASAULIŲ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Po netikėtų lažybų Aleksis Montgomeri pasaulis apvirsta aukštyn kojomis. Dėl to kaltas dailidė Danielis Grantas – visiška rafinuotos miestietės Aleksis priešingybė. Ir vis dėlto tarp jų užgimsta nenugalima trauka.

Nors įtakingi ir turtingi tėvai reikalauja, kad Aleksis tęstų pasaulinio garso chirurgo dinastijos tradiciją, Aleksis nesivaiko nei garbės, nei šlovės. Ir kiekvieną akimirką, kurią praleidžia su Danieliu jo mažičiame gimtajame miestelyje, ji atranda, kas iš tikrųjų yra svarbu. Tačiau leisti, kad jų santykiai iš trumpalaikio romano virstų rimtesniais, reikštų nusigręžti nuo šeimos ir atsakyti galimybės dirbant skubiosios pagalbos gydytoja padėti tūkstančiams žmonių.

Įsileisti Danielio į savo pasaulį neįmanoma, tačiau ne mažiau sunku atsakyti ir laimės, kurią su juo atrado.

„Abby Jimenez – tikras talentas.“

**Emily Henry, bestselerio
„Vasaros romanas“
autorė**

9 786090 309353

„Rinkitės „Iš skirtingų pasaulių“, jei ieškote pakylėjančio, užburiančio, gerą nuotaiką žadančio, romantiško skaitinio ir gražaus priminimo, kad visada turėtume stengtis gyventi tokį gyvenimą, kuris mums neša daugiausia laimės.“

**Ali Hazelwood, bestselerio
„The Love Hypothesis“ autorė**